

Załącznik nr 4 do rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości

z dnia ... 2019 r. (poz. ...)

UZASADNIENIE WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 257/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 30 maja 2023r. sygn. akt II K 176/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na nieprawidłowym przyjęciu, iż całość materiału dowodowego, poddanego kompleksowej ocenie z uwzględnieniem gwarancji procesowych zawartych w art. 2, 5 i 7 k.p.k. pozwalała na przyjęcie za udowodnioną w sposób niebudzący wątpliwości tezę, że oskarżony P. G. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia występku z art. 207 § 1 k.k., podczas gdy pełna analiza materiału dowodowego nie dawała podstaw do tak jednoznacznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>ustaleń w zakresie przypisanej mu winy, w szczególności poprzez brak dowodów bezpośrednich potwierdzających winę oskarżonego, jego konsekwentnego nieprzyznawania się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówienia składania zeznań przez pokrzywdzonych oraz niejednoznacznych dowodów z zeznań przesłuchiwanym w sprawie świadków, których zeznania w całości zostały przyjęte za podstawę ustaleń faktycznych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego była częściowo uzasadniona.</p> <p>Skarżący zarzucił w apelacji, że Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Wskazać należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych opiera się na założeniu, że dowody przeprowadzone zostały na rozprawie głównej w sposób prawidłowy i zostały one ocenione w zgodzie z wymogami art. 7 k.p.k. Istotą zatem tego uchybienia jest wykazanie, że sąd pierwszej instancji wyprowadził błędne wnioski z treści dowodów, które zostały uznane za wiarygodne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 maja 2022 r., II AKa 339/20, Legalis nr 2713690).</p> <p>W ocenie Sądu odwoławczego zgłoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut sprowadzał się w rzeczywistości do kwestionowania w dużej mierze dokonanej przez Sąd I instancji oceny zebranego w sprawie materiału i odmiennego wartościowania dowodów. Obrońca podnosi bowiem, że Sąd Rejonowy</p>		

wydając zaskarżony wyrok oparł się wyłącznie na zeznaniach świadków – funkcjonariuszy Policji – którzy nie byli bezpośrednimi świadkami rzekomych zachowań oskarżonego.

Z powyższym zarzutem nie sposób się jednak w pełni zgodzić. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika niezbicie, że w domu pokrzywdzonych były wielokrotnie przeprowadzane interwencje policji, których powodem było agresywne zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonych oraz kierowanie przez oskarżonego wobec pokrzywdzonych gróźb pozbawienia życia. Interwencje te zgłaszane były przez M. G. (1) lub M. G. (2) i zazwyczaj kończyły się zatrzymaniem oskarżonego do wytrzeźwienia. Funkcjonariusze policji nigdy nie uznali, że zgłoszono interwencję bezpodstawnie. Podczas interwencji M. G. (2) i M. G. (1) oświadczali, że oskarżony zachowuje się wobec nich agresywnie, ubliża i grozi im pozbawieniem życia, prowokuje ich, wskazują, że boją się o swoje życie. Interweniujący w domu pokrzywdzonych funkcjonariusze policji byli również bezpośrednimi świadkami takich zachowań oskarżonego w stosunku do M. G. (2) i M. G. (1). Z zeznań świadka K. A. wynika bowiem jednoznacznie, że w 2020r. dwukrotnie przeprowadzał interwencje w domu pokrzywdzonych, a przyczyną tych interwencji były agresywne zachowania oskarżonego względem pokrzywdzonych. Świadek jednoznacznie wskazał również, że podczas interwencji oskarżony był agresywny słownie w stosunku do M. G. (1). Świadek P. D. zeznał natomiast, że w 2020r. przeprowadzał w domu pokrzywdzonych pięć

razy interwencji, które dotyczyły agresywnych zachowań oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonych, kierowania przez oskarżonego wobec pokrzywdzonych gróźb pozbawienia życia. Świadek wskazał również, że podczas interwencji oskarżony był w stosunku do M. G. (2) i M. G. (1) agresywny słownie, opryskliwy i wulgarny. Ponadto w domu pokrzywdzonych interwencje przeprowadzał również świadek A. M. oraz świadek A. Ł., a powodem tej interwencji również było agresywne zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonych. Zarówno świadek A. M., jak i świadek A. Ł. zeznali zgodnie, że podczas interwencji oskarżony był pobudzony, używał słów wulgarnych. Również świadek M. Ś. zeznał, że przeprowadzał interwencje w domu pokrzywdzonych, której powodem było agresywne zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonych. Świadek jasno wskazał, że podczas interwencji oskarżony awanturował się i ubliżał pokrzywdzonym.

Z powyższego wynika niebicie, że interweniujący w domu pokrzywdzonych funkcjonariusze policji byli naocznymi świadkami znęcania się oskarżonego nad pokrzywdzonymi. Świadkowie jednoznacznie bowiem zeznali, że oskarżony podczas interwencji zachowywał się agresywnie wobec pokrzywdzonych, był również słownie agresywny, używał słów wulgarnych, ubliżał pokrzywdzonym. Mając na względzie ilość interwencji policji uznać należy, że te zachowania oskarżonego nie były incydentalne, lecz często powtarzalne i stanowiły codzienność w domu stron.

Ponadto wbrew twierdzeniom obrońcy zapadły w tej sprawie wyrok skazujący nie został wydany wyłącznie w oparciu o zeznania funkcjonariuszy policji. O popełnieniu przez oskarżonego zarzucanego mu czynu świadczą nie tylko zeznania świadków, tj. funkcjonariuszy policji, ale także treść oświadczeń składanych przez pokrzywdzonych w toku postępowania przed pracownikami socjalnymi w związku z wdrożeniem procedury niebieskiej karty.

Tym samym Sąd odwoławczy dokonując kontroli instancyjnej podzielił stanowisko Sądu meriti, iż w sprawie nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie sprawstwa oskarżonego, a zarzuty skarżącego w tym zakresie stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu orzekającego

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji dopuścił się natomiast błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie ustalenia czasu popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu, jako datę początkową przyjmując dzień 1 grudnia 2019r. W aktach sprawy nie ma bowiem żadnych dowodów na to, że oskarżony już od 1 grudnia 2019r. dopuszczał się zarzucanego mu czynu. Z akt sprawy wynika bowiem, że interwencje policji w domu pokrzywdzonych rozpoczęły się w dniu 29 stycznia 2020r. Natomiast żaden z przesłuchanych w sprawie świadków nie wskazał, aby był świadkiem niewłaściwych zachowań oskarżonego wobec pokrzywdzonych przed tą datą. Wobec powyższego Sąd odwoławczy przyjął, że od tego dnia oskarżony zaczął znęcać się nad M. G. (2) i M. G. (1).

Wniosek		
<p>- Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego;</p> <p>- Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu bowiem koszty te nie zostały uiszczono nawet w części.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>W ocenie Sądu odwoławczego zebrany materiał dowodowy nie budził wątpliwości i potwierdził, że oskarżony znęcał się nad M. G. (2) i M. G. (1). Sąd odwoławczy uznał jednak, że w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów do przyjęcia, że oskarżony dopuszczał się przestępstwa znęcania już od 1 grudnia 2019r. Pierwsza interwencja policji w domu pokrzywdzonych spowodowana agresywnym zachowaniem oskarżonego wobec pokrzywdzonych odbyła się bowiem dopiero w dniu 29 stycznia 2020r. Jednocześnie żaden z przesłuchanych w sprawie świadków nie wskazał, aby zaobserwował niewłaściwe zachowania oskarżonego wobec pokrzywdzonych przed tą datą. Tym samym Sąd odwoławczy przyjął, że oskarżony dopuszczał się zarzucanego mu czynu w okresie od 29 stycznia 2020r. do 1 stycznia 2021r. i w tym zakresie wyrok Sądu I instancji należało zmienić.</p> <p>W niniejszej sprawie oskarżony korzystał z wyznaczonego z urzędu</p>		

obrońcy, a koszty obrony nie zostały uiszczone w żadnej części. Zatem zasadne było żądanie obrońcy w zakresie zasądzenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Z więzle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Sprawstwo i wina oskarżonego P. G., orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy niewątpliwie dowodzi, że oskarżony P. G. swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmiana czasookresu, w którym oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, przez przyjęcie, że oskarżony	

<p>dopuszczył się zarzucanego mu czynu w okresie od 29 stycznia 2020r. do 16 stycznia 2021r.</p> <p>Zmiana wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez wymierzenie P. G. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>W ocenie Sądu odwoławczego zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony już od 1 grudnia 2019r. dopuszczał się zarzucanego mu czynu. Z materiału dowodowego wynika, że od dnia 29 stycznia 2020r. w domu pokrzywdzonych rozpoczęły się interwencje policji, których powodem było agresywne zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonych. Żaden z przesłuchanych w sprawie świadków nie wskazał, aby był świadkiem niewłaściwych zachowań oskarżonego wobec pokrzywdzonych przed tą datą.</p> <p>Z uwagi na skrócenie okresu, w którym oskarżony dopuszczał się zarzucanego mu czynu, zasadnym w ocenie Sądu odwoławczego było zmniejszenie wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności do 6 miesięcy. Orzeczone przez Sąd I instancji kara 7 miesięcy pozbawienia wolności wydaje się być karą zbyt surową. W ocenie Sądu odwoławczego kara 6 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą odpowiednią do stopnia winy sprawcy i spełni cele prewencji.</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>

Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3. 4.	Sąd odwoławczy na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. § 17 ust 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz.U.2019.68 ze zm.) i § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U.2023.1935), mając na uwadze treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2023r. w sprawie SK 53/22, przyznał od Skarbu Państwa radcy prawnemu kwotę 840 złotych z

tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. mając na względzie sytuację finansową i osobistą oskarżonego.

PODPIS

Robert Rafał Kwieciński

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana